

þeir af leiðandi gætt á sér sjálfum
lágt undir háfði; — enn Steinn-
grímur hefur veist sér hinn þeg-
unsta minnisanda, þar sem hann
leggjdi þingjuna eða lét leggja,
og háfði allum huga á, að hún
yrdi hin veglegasta og um leið ~~stær~~
hin traustasta leggjing, ásamt ^{því} þess-
lium hefur hestad til annara legg-
ingar. — Það er líka allir sem undir-
ast uppi því hversu Steingrímur
hefur miklu í velti ^{hinn} og það á stuttu
um tíma og minnsta hátti í því
tilliti hefur „börðlím“ orðumant
tornar þar sem Steingr. hefur
hæðara. — — —

Greinar, sem seora enn og
vindast ekki réttlátar, verða fram-
vegis ekki teknan í „Morgunstj.“
Ritstjórnir

Ritstjórn: Baldur Benquinsson.

Morgunstarman

1. áv. } 1. apríl 1897. } 14. blað.

Þessgangur.

(Stj. saga).

(Stj.) „Ó, skildi það vera Steinn á Stöð!
Hann ættar nú líklegast að þessa að
skoda „gæmlingana“, hugsaði Ósk, og var
þessur fasmikil. Flutti sér að fleppa
áfar á númer og búið barnin að
vera kyrrir og hafa hegt um
sig. Í þessum umveifum voru þessir
star högg rekinn á bejarpilið. Ósk
drög þungt andlaur og gekk út.
Þeir sem komnir voru var Steinn
gamli Stöð og Siggi sonur hans.
Þegar Steinn var búinn að fæla

um kjörlandan og að þóðdur
"veni ekki heima, segist hann
ekki etla að stansa í þetta sinn
enn kunna muni hann á morg-
un, því þóðdur þunfi hann endi-
lega að finna — strax og hann
ei heim kominur in Kaupstaðan-
ferðinni. Síðan þor Steinn
og sonur hans, enn segir um leið
og hann var búinn að kveðja
Ósk: „Eftir á að huggjá; ég held
það sé best að ég skoti gæmling-
ana herna um leið og ég fer, fyrst
ég kem.“ Ósk roðræði og sagði:
„Og er nú búinn að hleypa þeim
frá; — svo það er eigi hægt í
þetta sinn.“ „Deja“, segir Steinn,
„ég skota þá í fyrra máli, um leið
og ég tek eitthvað af þeim frá.“
Eftir að þegar varn af stað

farinn, gekk Ósk inn til barna-
sinnar og sagði þeim að sig fyrsti
að ganga sem allra smögguant
yfrad Gjli. Hinn sagðist skyldi
verda fljót. Ekki að teppa. Það
börnir að vera góð í meðum, og
þana ekki út, fyrr enn ^{hinn} hann
heim aftur, þá skyldi hún lepa
þeim að koma út um stund.

Það var nú reyndan ekki stótt
erindið sem Ósk hafði yfrad Gjli,
— að eins þetta, að þá sé mjálk-
stjörnu í glas handa yngstu börn-
urum — sem alltaf voru að heimta
mjálk. Enn hinn hann eins og
hinn fór — mjálklaus.

Ekki vildi hún láta börnin vita
um þetta erindi sitt, því hún
fendadist að stuggja þann híd allra
minnsta, og lét þann ekki verða

var við þá söng og spáð stóra stríð
sem kvældi öðlu herra. Þú
gaf barnunum lífsoröngun af
því litla sem þú átti til, og
lefaði þeim svo að koma út í
Pálmasunnudags sálskinið.

Þeir um daginn fóru að kólna
veðrið og hessa, svo Ósk fóru til
kindanna og hafði þær heim í
hús; — þegar þú var þú um að
þessu var komið kvöld og
Kjöfrenningur yfir hvent hús og
hvarveidrið fór sívarandi.

Ósk hlíði svo að fjárhúsumum
sem þú best kemur og fóru síðan
heim að bel og inn til barn-
anna eimna.

O, hvað þú var hrædd þetta
kvöld. — Hvað þú gat verið
hrædd um það, því veðrið

hræsti allt lauslegt og glundlaust
húsumum og þeytti Kjöfrenning-
um fyrir ladarfugluggana, um
þeir væru komnir í Kjöf. Þú
tók smátt og smátt apinn bejinn
og þú sa þú ekkert nema evant
Kjöf og beyrdi dunnurnar í fjalla
urum.

Það var komið fram í mið-
nætti og barnin væru all saman
safnað — en síðan sem vakti ein,
var þú um að missa barnslund-
ina lettu og rósendina sem er
einkenni barnsálamanna. Þú,
síðan sem ein vakti, yfir safandi
barnunum sínum — þú gat
með engu megi safnað. Þú
fannst best átt svo fullt af
hvíða og hvíl að ræfnum gat
ekki fríðad það. Ein hugunin

kvældi abna og hjantad sloð aus
þungrt. Þúin heyradi á þessu
leid. O, þann ad vena uti rúna,
hálfrakinn og líklegast avangur
enn það sem mest er — mátti
ekki nálgast. — — — Þessi heyrði
ist vena gengid upp um bejinn
og yfursan mynduð sífa þessu sjón
in þessu; — enn svefnum en
stokkur — þúin safnadi út frá
þessum á þessu vaktuðrum.
(Fsk. i. n. bl.)

Því barns þvörf.

Því all-mörgum ávann síðan
kennu þeir at þessu þessu vestur
i Hvarvatnsrygla, ad því bóm

klupu frá bejinn og tyndust.
En mest, ad það hafi sked með þessu
um þessi:

It Þveidavadi i Langadal van
stálþaðu dvenqum (4 ára?) i svefni
eitt kvæld, ennema um vetur; enn
móðir barnsins van i fjósi, en
var utan bejinn. Dvenquninn
vaknadi af svefni og hljap út
— en van vani þann, en þann
vissi af móðir sinni i fjósinu —
enn þessi aldrer fjósi. Fólki
var all-margt i bústöfu, enn
engum statti i hug ad þann
barninn frá þessu — þessu hugo
ad sem svo, ad það mundi
hlaupa til móðir sinnar.
Enn þessu þessu þessu komu
þessu i fjósinu eða þá þessu
van ad athuga þetta betur, þessu

þann þetta aldrei komid í fjós-
id það kvöld. — Þódu menn
átta algrin og voru unglir eins
þannid að leita og hlæyrid til
nestu bæja, enn huergi þrettist
til barnsins. Síðan voru leitað
mikil að barninum og safnað sam-
an mörgum mönnum; enn þrátt
fyrir það, þótt manjar leituðu og
það lengi, þannit ekki barnid.

Enn löngu seinna, fundust
bein af þessu barni á ^{er}nesfirði
Kaldabaki, sem er háls á milli
Langadalshöls og Refarveitar.

Í " " "
Síðan sinni hvarf barnid í
Tinnustungu, á líkan hátt.

Ekkil er getid um, hvar það barn
hafi verið gamalt, enn sagt er
að það hafi verið stálþað og

(eftir því sem manni minni), líka
drengrur. — Eins og á hinum
staðnum voru barn þetta í svefni
eitt kvöld um vetur — fyrri grant
vetur —, og vaknar og stökkur fram.
Enn mælt er, að það hafi verið
innan gengt í fjós þess, og maðir
barnsins í fjósi árant fl.

Þótt barnid voru í badstofu
og ein Kerling og sá drengrinn
hlæyra upp um rúmin og fram
og sýndist Kerlingu ákunnug.
Kona, ganga á undan drengra-
um fram, enn athugaði það þetta
eigi meir. — Enn það komid var
inn í fjósinu, undan menn þess
varu að barnid var horfid og
hafdi aldrei komid í fjósid
það kvöld. — Síðan voru strau-
þannid að leita um kvöldid á

líkum hátt og á hinum stöðum,
enn í hvortveggja skifti var
orðmagnur og ekki gætt að leiða.
Enn næsta dag var áskúpin all
leitad enn þá óvægumsláust.

Hélt er, að þetta barn hafi
fundist óv. skamt frá leinum
Finnstunga, sumarið eftir, eða
réttara sagt, beinin af þú.

Þátti það hinn næsti stöndum
að beinin skildu, finnst á þess-
um stað, þar leitarnemur hefdu
verið vissir, að þar gæti ekki
barnið dulið. — Þá var barnsins von
sjálfur í leitinni og gat þess til,
er beinin fundust, að barnið hefði
hlatað að komu á þann stað, eftir
að leitad var.

“ ” ” ”
Þá hefir þá nokkrum sinnum

kennið þess, heir á landi, að barn
hafa hvarfid á líkum hátt og heir
að framman er skipt frá. Öllu slíku
lenni að vera til þess, að heimilis
fólk, yfir háfud að tala, hefði nákvæm
eftirtekt á börnum og láta sér umt
um þau í heild sinni. — Þá hefir
kennið þess að barn hafa hvarfid
um háfud og orðið mikil leit
úr og jafnvel aldrei fundist.
Og er þetta síðast nefnda, ein hin
þyngrsta sagn, sem að höndum ber.

Þriðji vers, þriðji lög.

Þeir sem bera tilfæringu þess
í söng eða áhrifum hans, etta
að leva eftirfarandi þriðji vers

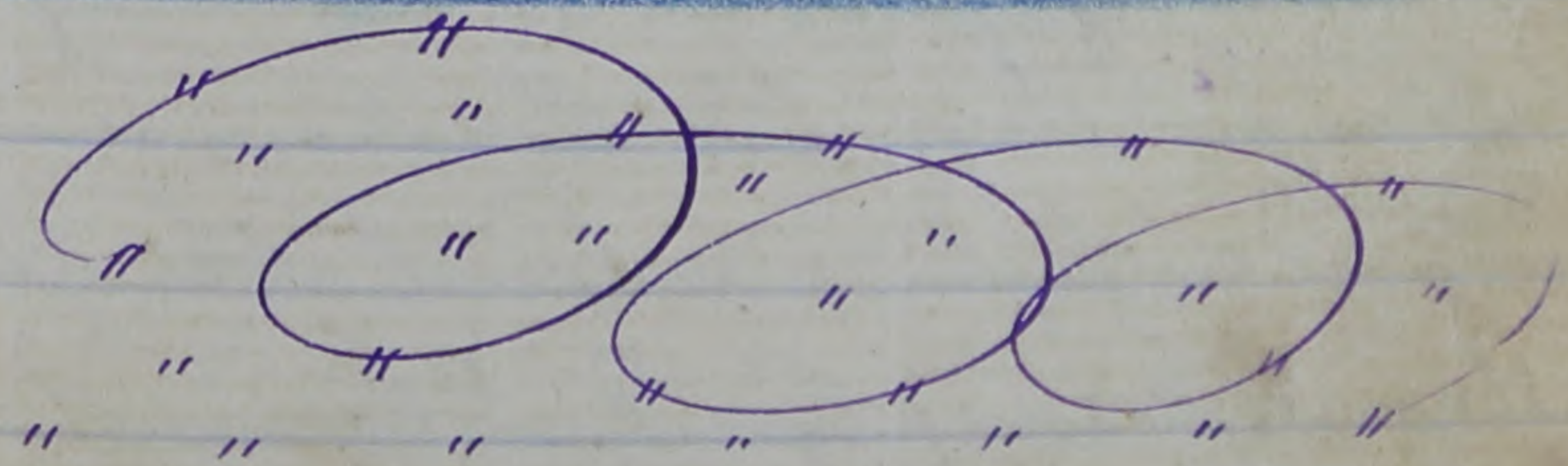
og leitast svo við, að geta fengið
íð að heyrna og henna lögur við
þann, síðan meir, hjá einhvernjum
söngfráðum manni. — Svægin
erum gjarnandi fallet og eiga vel
við versin.

1. Olífu líkist draumum, —
það lifur undna skjött —
og margt í gleði og glaumi
það gleymist stundum fljótt.
Og vorin svikur, vinsæld líka —
veröld byrjar kíp;
svo er e. blandad allra handa
skemur jandur líf.

2. Öflugga rennur alda hjál —
árin og dagarnir líða;
lekkur í himni lífsins sól,

leidar spor engin vor líða.
O, æskan hverfur, björt og blíð!
Þreytingum háð er mannsins tíð!
Stellir þá eitthvað að stríða. —

3. Eghvili í sválm skugga, grænna græna
og grasi mjúka, sjávar hanna við,
þar finnur hjertad fró og létta meina,
við fuglasöng og mararbarin við.
Mér finnst ég þekki þá að fornu þenna blid,
mér finnst ég útlegð minni líni að gleyma;
mér finnst að hér ég geta fundið fríð,
mér finnst að hér sé gatt að eigna heima.

Þveit

á Víðimyrarballinu, sem
haldid var í milli jóla og jóla
1893.

Ó, hvað ég stani og horfi nú hessa
á hejama lífsins, sem tekið er;
enn það er það efalaus van min og vinnu
ég veit ekki hvað fyrir augun sennit ber.
Ljómandi geislama lita hér má
leikvællim þessum, sem komni er á.

" " "
Hvar þú heyr þedi og Kerlingar standa
og koma sig inn undir menntadri þjáð;
skkem þú steypra í allriðikim vanda,
þessu er þú þykir mér breint ekki gæð:
Kvenkja eru plássid, við komumst ei áð!
Hvað skildi balltjórnin segja um það?

" " "
Alli burt hédan þeir etta áð skunda

sem ekki hafa neitt menntunar vit,
og áð þeim væni eru betra á blunda
í bálunum heima, ég veðu eru flest!
Víst þætti hentuðra áð vikið ykkum frá,
eru við mettum skemmtunum stöðunum frá.

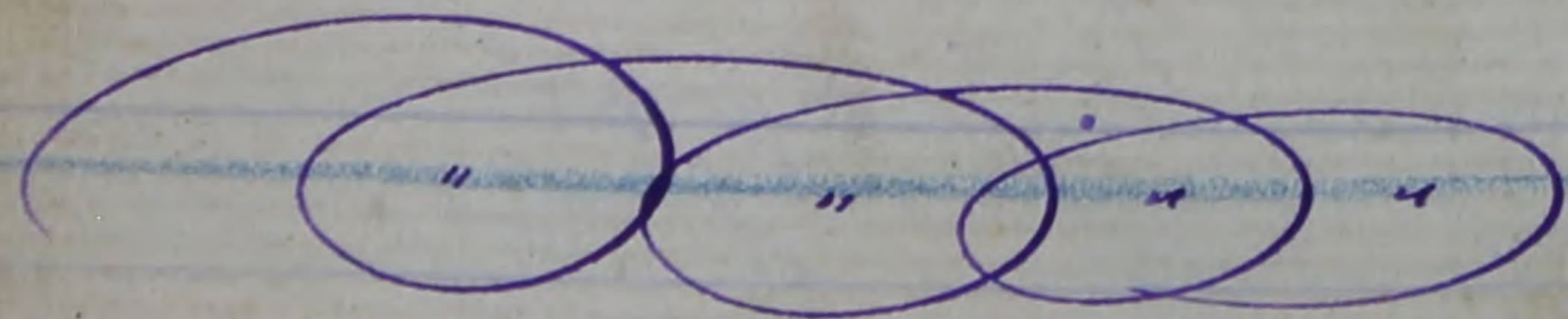
(Undir nafni ballfélksins).
Jakobína.

Gæta

Hvert er það bejarnafn
brögnum kunnugt? —
10 eru fjármörk
tröðin á það. —
Úr mjófum bol
marnsnafn stendur. —
þar er og burtför
blána, neveri;
ber hin á sér:

breidnefjadar
eydir-gull
öráðvandan. —
A bejarnafn þetta
bragnar sauma,
ljankar laup
bovid um Agir,
enn fráðerinn
er fráutinn mesta,
sem kvætur hold
til krassfestingar. —
Fulin er gítan, —
þjád skal ráða.

“ “
Ráðning í næsta bladi.

Ráði úr bréfi

Griftubakkahöpp í Þingeyjarsýslu.
8. maí 1894.

Griftubakkahöppurinn er
austan megin Þingeyjardar — líklega
fullur 4 mílur í lengd frá norðri til suð-
urs og víðast einsetti bejaröð, að undan-
teknum lítilum parti nálægt miðri
svætinum, sem kalla má bejaröðina
tú og þrisetta og heitir sí hluti höppur-
inn Höfðahverfi. Þá fylgja og höppurinn
byggð utan í landinu, sem einn nafri
enn nefndir Fjórir. Höppurinn er þur
allstór. Landslagid er mest allt bratt
strandlendi, þó er nokkurt undirlendi
í Höfðahverfinu og þykir mörgum
byggðin þar fallegust vera. Er enn ekki
teljandi nema Fjóská, sem kemur
framan Heiðshöpp (Fjóskadal) aust-

an megin Vadalshéidar verum svo
um Dalsonymni, (vestur í Eyjafjörð) sem
tengir samman Gríptubakka - og Háls-
hrepp og skiptu svo Gríptubakkahreppi
sundur í 2 hluta, utan og innan Fjösk-
ár. - Því sem stendur enn 49 búendum í
hreppnum enn eiginlega 43 jördir.
Tribylgi er á Gjörðum enn aftur háfar,
2 bændur 2 jördir undir. Hæstf. ár voru
framtal bændur og fjörtán búlausora
manna þannig: 105 kúur, 2119 sv
med lambum, 121 lambgata, 717
sauðir og geldur sv, 1633 gemlinga.
111 hestar, 10 tryppi, 3/4 úr hákavla-
skipi 34 bátar o. s. frv. - Þanköld
vorn um 7 hundr. og fäst inn stedu-
kúgildi 90 hundr. og 10 af. - Tinnir
hreppnum enn talin að vera 630 (enngj)
dagl. eða um 14 dagl. á hverju byggdu
bali. Stund sem leid fengur í hreppnum

um 3365 hest. af tödu, 5629 hestum
útheg, 79 tr. jörðefli og 3253 hest.
af suendi (mú). - Velmegun er yfir
háfuð að tala allgöð, þó en óvilitlegt
þurrabúðanspláss að fara út í vöset á
Grenivík, sem í aflæleysis árum sýn-
ist vera hettulegt fyrir almenna vel-
vegna og sjálfstedi sveitarinnar.
Hreppspyrngoli enn mikil, sem orsak-
art nokkud meðfram af 2 um holdveik-
um æmingjum, er gefid en með til sam-
ans nokkud á þriðjahundrað kröna á
ári. - Hér er í hreppi enn alls 7 hold-
veiki menn. En það fullkomið kveð-
næði fyrir sveitina, að búa undir þeir
sjúkdansfarzi. En það skal við þeir
vegja. Við munum amans allis eftir
holdveikraspitala og örskum í vöku
og svefni, að hann kemist upp som
fyrst. - Hér í sveit enn möng félög,

ma' nefna: Framfarafélag, lestrarfélag, söngfélag og 2 bindindisfélög a. fl. — Framfarafj. starfar mest.

Því eru 17 meðlimir og 3 heidurosfélagar, sem hafa verið í því í 23 ár, og borgarð 4 krónur á ári sem tillag.

Framfarafél. menn sléttu jörð árið sem leið 4013 □ fadma auk ýmora amara mannvirkja. Lestrarfél. er 22 ára, það á um 300 D^o af bakum, starfandi beggja þessara félaga var Einar heitinn í Hesi, sem engum átti sinn líka í gáfum, vísken og hagsýni og mannaði sveit sína með atorku og byggní, meðan hann oraut við.

Bindindisfélagurum er fjöldi af ungmennum og náttúru bændum, en fáir drukkjumenn. Þeim sem þykki góður sápur, þeir ganga ekki í bindindi, en eru hjá gumbá

Bakkusi að allu. — Söngfélaginu eru um 20 menn. Það heldur fundi sínu sími á hvenjum hálfum mánuði, aftast orar á Kirkjustaðnum. Það hefur tvíttum haldid opimbara samsonuvar, trívann í Grenivikurkirkju, sínu sími í Þinghúsi hveppuirs og eitt sínu út í Húsey þeyfir fjálda manna. Það hefir í samfleytt 4 ár etid eungrid 4 vaddis í kirkjunni um haldid. — Sveitinni er nýjstafurud verður star og mikil. Eiga hana Háfda, bændur, syrir prestaældungsins son Gunnars Ólafssonar, sem var 45 ár prestur — 29 ár aðstaðanpr. og 26 ár aðalprestur — en nú heitth prestu þeyfir 4 árum. — Men spá ýmsu um þessa verður, sumir vel en sumir illa, það er hver áhrif hús hafi á velvegnan manna. Egheld ég sé þau í meiri hluta þeirum sem

sem álitur, að hún sé eða verði
átumeyr sveitanimar og að hún
sammet eins og aftan, að þú sést undveld-
ana sem en að nái í einhvern hlut,
þess meina er eytt. Mannum gengur
almennit svo illa að oríða sér stakki
eftir verði. — Vid háfum 3 presta
hér í hneppi, þá vitamlega presta-
kall þú þeirra greipi telvent inn
í aðra hneppi; en eins þú þú
metti etlaust til, að hér byggja vel
Kristnir menn eins og í Kirkjubæ,
þú austan um árið. Á þetta leygi,
ég engan dæm, en get þess að eins,
að Kirkjubæ, mun almennit
þekka, altarisgöngur nærrellt eng-
ur og þau fram eftir götumum.

Vid háfum, leikni í sveitinni, Þingur
Hjörleifsson, líjann og viðmetsþýðan
mann, en almennit vill það koma
við budluna að nálgast þá stétt

mannna af mjög. Leikni hjálfr
er leikni náðsþýðs þú þú þú þú þú
amlega líf eins og allis vita, þegar
leikni vandvæði þen að hændum, en
alla hluti má mistænka og að etá
iduglega onedól, en vena lítid lasinn,
það er vist líkamannum ekki hallt.

— Hér í sveit eru 2 þinguráveilar,
að vísu leikni þinguráveilar, en slétt
kalla ég venlega framfær.

Þá má ég ekki gleyma þú, að
sveitin á þinguráveilar á hertugum stáð
í miðjum hneppi, nú 14 ára gamalt.

Þar eru allis opin leikni fundis haldur
iv. Er það allmikil framfær þú þú þú
sveitina. Sveitin hér í hneppi veit ég
ekki til eigi svo leikni hús nemur
Ír ársfóllis og stóran reshneppsmenn.
En þetta er mjög hertugt og við-
eigandi þú þú sveitafélögum.

—
Og get þess einhversst, hér að framman,

Ad velmegun væri samiley, og þetta
er svo, enn samt að þú viddattu,
Ad flestum mun helta við, Ad éta
meina enn efriir leyfa, með ádrum
ádrum: eyða meina enn heyrst en Ad
framleida og þu þú aldrei vel til
langdóm. Velmegun geti sjálfsgætt
séðst meiri enn en, t. d. í húsbát-
um og mannvirkjum, þá þetta sé
töluvert ef menn kynnu að „smíða-
sér stakki eftir vexti“

Her í sveit annar Glauðamenn, sem
allir eru lözlega lausir, þad er hafa
sín lözlega lausamennsku bréf.

Stítt í þad rétt, enn get þessa vegna
þess, að íg veit til þess, að þessi bréf
sem hér eru, enn þann einu bréf,
sem tekin hafa verið í fjingeyj-
sýslu. Viða en vilt þattu bratinn
í þessu efri. Enn íg álit rétt, Ad
lata ekki þá stétt (benda) gátum.

troða bendur, enn hún sé að vena
og sé sjálfstétt.

Ég heggj Ad mennstun
sé hér í betna lagi, eftir þú sem al-
mennt er í nóvlegum sveitum. Eng-
inn er samt barnaskólinn, enn
ungangskennsla taluvert idkud,
sem mun vena heppalegasta kennsla-
adferðin, eftir þú sem haggan til
hér sé ekki stöjvillleggöpa landi.

Eitt einn van í barnakem-
ni eins og þú, og fékk eitthvad þrisvan
dinnum góðum styrk í landskjóði,
enn svo vand íg Ad helta við þad þezan
búskapuninn ferðist mér í þang.

Ég álit líka Ad þad sé stang, sem
tekur til sín sitt, or. l. Kennsla stang-
id sé svo yfirgnipsonilid, Ad maðinn
vendi Ad vena við þad með allum
huga. Enn með áingju hugsa íg
til þeirra stundla þezan íg haffi í

kringum mig, 8-12 unglunga og börn, sem öll voru námpis og viljug að læra, skilningsgjöf og þekk. — En mest þótti mér gaman og unum, að yfirheyra í kveri og spyrja út úr því, það var mitt líf og yndi.

Það er ummars af litid litid til sveitakerm-uranna. Sumir eru fátækir og eiga við þróng, kjör að bíða, og á slíka menn, klytur þetta stamf að leggja þyrngra. Uffir höfuð etta foreldran og allir vandamenn að auðsýna barnakermanum, alla mærgætri og reyna til að hann fengi einægður lífað. Og ef sveitin á góðan barnakermana þá á hún um leið mann, sem hún etti að auðsýna í heild sinni

mannid og sama. Það er líka þagunt af prestum að vinna, og auðsýna barnakermunum alla mærgætri og taka sem mestan þótt í því, að þeir — barnak. — séu sem mest ándæ-ir, því prestar komaast lettur út af mærgætri í sinn heidvinda starfi, síðan sveitakermslun var hafin. — Hér hafa barnakermanan bestu kjör — enda gættur við fengid hverri þann kermana, sem við viljum. —

Góði vinur! Að gamni mínu — og máski þér til gamans líka — etta ég að minnst á Oraglíð akkar. Ég sagði þér frá því á vetur — í bréfi fyrir júlís — að við keyftum það í suman. Og skéði það með þessum hetti: Það kom nokkt sáttskip til kaupfélagsins, í suman,

sem leid; — kaftuinninn kaupdi í
kættunni hjá eini Orgel, sem hann
saw til með að selja, einkum fyrir
það að hannur þætti það af stant.

Þetta Orgel kaftum við hér í kirkju-
una fyrir 165 kr. Ekki var hægt
að koma þú upp ír kættunni,
nema að rífa til kringum dyrnar,
þá getek það. — Orgelið er sveipað
að stend eins og Svabardskirkjuorgel-
ið — sem þú þekkir — Er ~~amerískt~~
amerískt frá Boston — stimpillinn
á þú er "James Playfair". Það
hefir 3 Octafur, Óútdragnaða eða Pe-
dala, hefir dubbelt hljóð í Oct-
afum og 1 hrikklaupra til vinstri.
Það er ágætlega hljampullest —
svo er hefir í engu Orgeli hér á
Norderlandi heyrst eins þægunt
hljóð og taluvent mikid líka —
mun meina em Orgelið á Svabardi.

Mikid hefðum við unnið til, að
þú þig í vetur til að tröda orgelið
fyrir alllum — eins og í Orgeli þú
í vetur í bréfi — og nú vildi ég
gladur gefa einu gemlingu
minni til þess, að þú vinnir koma-
inn til að spila á það á þarke-
runum og á jálaðargimm gat ég
ekki um ~~annad~~ hugsad em þig."

Althv. — Ófarnitad bréf, er til
nitatj. þessa blada, frá göðum hans,
breyttjörnum í Gættuþakkabro.
í spingeyjaruplu. Er þessi þástur,
í tædu bréfi, settur hér með leyfi
bréfnitara, ef skí. kynni, að lesend-
ur í Glanzunatj. þætti gaman að
þætta ír þfarlegu hóradi.
Ritatj. J

gæta, að frjáfangarnir séu látnir
standa heint upp, þegar sáð er, og
að maldinni sé með gætni yfti að
þeim og þjappað hegt með hend-
inni um leið. — (Fr. h. síðan)

Við kaffi keramþ bolli
kættist ég —
og hann mig gjörin holla
heims um veg — !
O, hvað áttu en oss dýr!
Höngunin í þann skella,
aldrei samt í benti flýr!
Jakobína.

Ritstjóri: Baldvin Bergvinsson

Morgunstjarnan.

II. dír.

Jólablað.

1. blað.

Gledileg jól

Gledileg jól! bjóður „Morgunstjarn-
an“ litla, öllum vinum sínum. —

Gledileg jól, bjóðum vör hvor öðr-
um, á jólahátíðinni, nær fundum
manna ber saman. —

En hvað felst í orðunum: gledi-
leg jól?

O, skildu ekki vana talsvent
margra, sem kafa þessi orð á
vörnum, ein þess, að hugan og
hjarta fylgi með.

Vör allum oss ekki, að tala um